

Makbul bir tövbe nasıl yapılır?

Kırıkkale'den okuyucumuz: “Makbul bir tövbe nasıl yapılır? Bir tövbenin kabul olması için gerekli şartlar nelerdir? Tövbemizin kabul edildiğini anlayabilir miyiz?”

Mânevî değeri yüksek gün ve gecelerin geçit resmi yaptığı bir zaman dilimini yaşıyoruz. Elimizi açıversek, gönlümüzü açıversek, günahlarımızdan pişmanlık duyuyorsak, Rabbimiz bizi İnşallah bağışlayacaktır! Makbul bir tövbe arıyorum diye bir takım şart ve kurallarda boğulmaya hiç gerek yok. Eğer kalbimizde günahtan dolayı hüznü oluşmuşsa, üzüntü hissediyorsak, pişmanlık duygusu gözlerimizi karartmaya ve yaşartmaya başlamışsa, biz makbul bir tövbe için gerekli adımı zaten atmışız demektir. Geriye tövbemizi tamamlamak kalıyor.

Tövbemizi tamamlamak için: 1- Günahımıza gerçekten pişman olmalıyız. 2- Elimizden geldiğince tövbemize bağlı yaşamalıyız, 3- Farz ibadetlere derhal başlamalıyız ve mümkün merteye farzlarda eksik bırakmamalıyız. 4- Üzerimizde kul hakkı varsa ödemeli ve helâlleşmeliyiz, 5- Allah korkusu olan kimselerle oturup kalkmalıyız. 6- Allah korkusu olmayan kimselerle düşüp kalkmaktan sakınmalıyız. Bu davranışları başardığımız gün, tövbemizin makbul sayıldığını ve Allah tarafından kabul edildiğini varsayabiliriz. Artık makbul sayılmanın da şükrünü eda niyetiyle, mümkün merteye takva içinde yaşamaya devam ederiz.

Ka'b bin Malik (ra) ile birlikte üç sahabî Tebuk seferi ile ilgili Peygamber Efendimizin (asm) çağrısına her nasılsa zamanında katılmamışlar, geri kalmışlardı. Daha sonra arkadan orduya yetişmekte de geç kaldılar ve nihayet kadın, çoluk, çocuk, yaşlı ve birkaç münafıkla birlikte Medine'de kalıverdiler.

Sefer dönüşünde Peygamber Efendimiz (asm), özrü olmadığı halde Tebuk seferine katılmayan Ka'b bin Malik'i (ra) affetmedi; onu Allah'a havale etti ve Allah'tan bir hüküm gelinceye kadar Müslümanların onunla konuşmasını yasakladı.

Peygamber Efendimizin (asm) bu şiddetli kararı, Kâ'b bin Malik'i (ra) çok derin üzüntüye ve gözyaşlarına boğdu. Dünyası başına yıkıldı. Ağlayarak ve Allah'tan af umarak tövbe etmeye başladı.

Fakat günler geçiyor, Allah'tan bir haber ve hüküm gelmiyordu. Allah'ın hükmü geciktikçe de, her geçen gün dehşetli bir kâbusa, her geçen dakika dayanılmaz bir ızdıraba dönüşüyordu. Gözyaşları sel olup aktı.

Elli gün böyle gözyaşlarıyla, pişmanlıkla ve tövbe ile geçti.

Nihayet ellinci gün, sabah namazından sonra o ebedî müjde geldi.

Kâ'b bin Malik'i (ra) dinleyelim:

“İşte tam bu sırada Seli' Dağı üzerinden birisinin, en yüksek sesiyle:

“Ya Kâ'b bin Malik! Müjde!” diye olanca kuvvetiyle bağırdığını işittim. Hemen secdeye kapandım.

“Meğer ellinci günün sabah namazından sonra Resûlullah (asm), Allah'ın bizim tövbemizi kabul ettiğini ilân etmiş de halk bize müjdelemeye koşmuş! Arkadaşlarım tarafına da bir takım müjdeciler gitmişler. Bana da müjdelemek için Zübeyir bin Avvâm kısrağını sürmüş. Eslem kabilesinden bir koşucu olan Hamza bin Amr da koşup Seli' Dağının üstüne çıkmış ve bunun sesi bana kısırdan daha çabuk gelmişti.

“Müjdeci bana gelince, üzerimdeki iki elbisemi çıkarıp müjdelik olarak ona giydirdim! Vallahi o gün, bundan başka elbisem yoktu! Kendim Ebu Katâde'den emanet iki elbise aldım ve giydim. Hemen Resûlullah'a (asm) koştum.

“Halk bölük bölük beni karşılıyorlar, tövbemin kabulünü tebrik ediyorlardı. Bana:

“Allah'ın tövbemi kabulünü tebrik ederiz!” diyorlardı. “Mescide girdim. Resûlullah (asm) mescitte oturuyordu. Etrafında halk yer almıştı. Talha bin Übeydullah (ra) ayağa kalktı, koşarak geldi, benimle musâfaha yaptı ve beni tebrik etti.

“Resulullah'a (asm) selâm verdim. Resulullah'ın (asm) mübarek yüzü sevincinden parlıyordu. Bana:

“Annenin seni doğurduğu günden beri geçen günlerin en hayırlısı olan bir günün hayır ve saadeti ile sana müjdeler olsun!” buyurdu. Ben:

“Ya Resulallah! Bu müjde senin tarafından mı? Allah tarafından mı?” dedim.

Resul-i Kibriya Efendimiz (asm):

“Hayır! Doğrudan doğruya Allah tarafından!” buyurdu. “Resûlullah (asm) sevindiği zaman mübarek yüzü bir ay parçası gibi parlardı. Biz de onun (asm) bu sevimli

simasından, sevinçli bir vahiy geldiğini anladık. Resulullah'a (asm):

“Ya Resulallah! Allah'a ve Resûlüne teslim edilmiş halis bir sadaka olmak üzere, tövbemin kabulü karşılığında bir şükür ve teşekkür olarak, malımın tamamından sıyrılıp çıkacağım!” dedim.

Resûlullah (asm): “Malının bir kısmını kendine koy! Bu senin için daha hayırlıdır” buyurdu. Ben de:

“Şu Hayber'deki hissemi alıkoyayım. Ya Resûlallah! Allah beni bu badireden ancak doğruluğumla kurtardı. Hayatta kaldıkça doğru söylemek de tövbemin tamamıdır!” dedim.1

Dipnotlar:

1- Müslim, Tevbe, 9